

Prædiken til 7. søndag efter trinitatis

Matt. 10, 24-31

I eksamenslæsningens højsæson hen mod sommerferien kunne en avis oplyse, at det nu er sådan, at man kan konstatere eksamensangst helt ned i folkeskolens små klasser. På en måde er det jo ikke så overraskende her i vores testglade tid, hvor alt skal gøres op i Pisa og effektivitet. Prikkerunder og tilpasninger af arbejdsstyrken er dagligdag. Det begynder tidligt, og det ser ikke ud, som om det får ende. Tanken om at falde igennem, at blive kasseret og dermed styre lige ind i det frygtede: ”hun duede ikke”, er vores virkelighed på så mange måder. At man går i en af folkeskolens første klasser sikrer ikke mod ubehag i den anledning. Der skal præsteres. Vi måles og vejes på vores præstationer. Og vi måler og vejer hinanden med. Vi er det, vi gør – som nogen siger. Og vi er selvsagt i lige grad det, vi ikke gør. Det sidste kan vi formentligt blive enige om er nok så belastende som det første.

På den baggrund kan det så sandelig også nok jage én en skræk i livet, det vi hører her. Jesus sender apostlene ud på mission. De skal gøre det, de har set ham gøre: Prædike, helbrede og opvække. Dimissionstalen i den anledning er ganske alvorlig. For ud over de eventuelle vanskeligheder med at

gøre, som de havde set ham gøre, og det er jo sandt at sige ikke små ting, ja så varsles der i tilgift så rigeligt være bange for. At gå ud i verden med evangeliet er at gå som får blandt ulve. Det er at blive retsforfulgt, tortureret og henrettet. Det er at bevæge sig ind i en verden, hvor ingen menneskelige bånd, familiehensyn eller venskab holder nogen tilbage fra had og forfølgelse. Det er godt nok ikke umiddelbart lyse udsigter. De skal gøre som han, og det skal gå dem som ham. En discipel står ikke over sin mester.

I bakspejlet gyser vi ved bemærkningen, for vi ved jo så udmærket, hvordan det så også gik Vorherre, da han indtog Jerusalem på sin egen måde. Retsforfulgt, tortureret og henrettet blev han. Så er det ligesom sat på plads: det er det, vi har i vente. Forkyndelsen af gudsrigets komme skaber modstand. Men det mærkelige er, som det bliver sagt, at netop derfor, netop i denne forventelige modstand ligger kimen til ikke at frygte. Netop det viser os: Vi er på rette vej. Tænk på Vorherres sidste dage. Når det går sådan er ikke et tegn på, at det vi gør, er forkert, at vi er dumpet, at vi er på gale veje, men snarere det modsatte. Frygt derfor ikke!

Om det er menneskeligt muligt, er der sådan

set ikke taget stilling til. For hvordan lade være med at frygte når udsigterne synes helt uoverskuelige. Det er en forsikring om, at selvom det ser skrækkindjagende ud, er der styr på det, dette kaos er kun forbigående. Det ender godt. Der er godt i vente. Ja, det gode er allerede begyndt.

”Frygt ikke!” Som englen Gabriel sagde til den skrækslagne pige, da hun fik nyheden om barnet hun skulle undfange himmelsk og føde alt for jordisk. Det kom til at gøre ondt på så mange måder med det barn også sidenhen, men: ”frygt ikke!” Gud har set dig. Det er af Guds nåde, det der kommer til dig.

”Frygt ikke!” Som da englenerne i stjernelyset sang det ud over markerne og de måbende hyrder: ”Frygt ikke!” Det ser skræmmende ud, når himmel og jord står i eet, men vent og se! Og som nogle af de første brød de op, og de fandt vej og så barnet i krybben, som englenerne havde sagt.

”Frygt ikke!” Som kvinderne hørte det siden ved den alt for tomme grav, de var gået ud til påskemorgen i deres trøstesløse elendighed og afmagt. Ikke engang en sidste afsked med ham kunne de få lov til, også det var blevet dem berøvet, de vidste hverken, hvad der var op eller ned mere og forstod intet af det, der var sket eller af hvem de så var nu. ”Frygt ikke!” Og: søg ikke her i gravens mørke og tomhed, ”Han er opstanden, Han er ikke her!”

Vorherres udsendte tales ud på deres færd, uden at der bliver lagt skjul på deres kommende vanskeligheder. De skal prædike fra tagene, råbe evangeliet ud i verden, frygtløst fordi de er udsendte. De rejser i Vorherres ærinde. Og han vil aldrig give slip på

dem. ”Frygt ikke!” – om også det skulle koste jer livet! Gud er og bliver. Som Prædikerens siger det: ”Alt hvad Gud gør, forbliver hvad det er; der kan ikke føjes noget til og der kan ikke trækkes noget fra! Sådan har Gud gjort, for at man skal frygte ham (Præd. 3, 14). Han er ved dit bord og din bænk og din sengekant. Urokkelig til alle tider. Ved hans: ”Bliv!” delte dine celler sig første gang i det lune mørke, du groede i de første timer. Han er der, når du drager dit sidste åndedrag engang. Han har rede på selv detaljerne i den aldrende krop. Tænk på hvad en Danpokylling er værd i dagspriser i Nettos frysedisk, men ikke en eneste falder om uden Gud. Hvad tror du så selv – du som han kalder sit barn?

Det er et stort privilegie ikke at kunne huske, hvem og hvad man var, før det blev sagt til mig første gang. Det er en stor trøst at vide, at her i denne verden er der dog én, som har sagt god for mig, før jeg blev det, jeg gør. Det er et ufatteligt gode at være båret af kærlige hænder, mens det blev fortalt, og det blev gentaget, hvad det betyder at være det. Ikke mindst husker jeg mine bedsteforældre og deres utrættelige aftensange med os børn, og hvordan de foldede vores små hænder i deres store ru og rynkede, indtil vi kunne selv. Der var så meget, der kunne være svært også dengang i et barneliv. Hvordan kunne det gå til, at også børn blev alvorligt syge eller trafikdræbt? Hvordan kunne nogen finde på, at der skulle være krig og kastes bomber? Hvordan kunne nogen være så onde mod én, eller hvordan kunne det være, at man selv var det ind i mellem? Men intet kunne være for stort el-

ler småt eller svært til i bønnerne at huske sig selv og hinanden på, at vi har en himmelsk far. Det gik intet af det svære væk af, for det gør det jo ikke af vores bøn, den styrer jo ikke begivenhedernes gang, men det satte ligesom det svære ind i en sammenhæng. ”Frygt ikke!” Du er mere end det, du ser og gør. Du er jo Guds eget barn.

Det blev sagt til de tolv apostle engang, at de skulle bære det ud i verden, hvad det betyder, men også vi sene disciple er på vej med det samme hverv i bagagen. På de samme vilkår. Og ser det i første omgang ud til, at vi kan slippe for den forfølgelse af anderledes tænkende, som de første disciple begav sig ud i, og som vi kender som vilkår for kristne under andre himmelstrøg end vores, ja så ved vi jo alle, at til syvende og sidst, er det så farligt at leve, at man dør af det før eller siden. Den skæbne undgår ingen af os. Der kommer en dag, hvor der trækkes en streg og facit gøres op over det, vi var og ikke var – og det vi gjorde og ikke gjorde. Og som vi ældes, ånder det os i nakken, at tiden nærmer sig, at der er kortere nu, når vi tænker frem, end når vi tænker tilbage. Så meget tid er gået, gået med at sprede og samle – med at opsøge og miste – med at rive itu og med at sy sammen, og alt det andet som dagene var fyldt med. Det vi gjorde af det, vi fik, og det der blev ud af det. Men: ”frygt ikke!” Du er mere, end det du gør. Også når dine dage her har ende. Som digteren siger det så smukt:

Vi falder alle. Denne hånd vil falde
Se på de andre, se: det er i alle.

- Dog er der Én og altings falden ender

Uendeligt forsigtigt i Hans hænder
(R.M. Rilke citeret efter I anden række p.
329)
”Frygt ikke!”

Ruth Huitfeldt Svendsen
*Sankt Catharinæ – Kalvslund - Obbekær
sogne, Ribe*

Salmer:
8, 661, 291, 667, 364

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk